

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Ceasornicarul din Auschwitz : roman / Sergiu Someșan. -
Apahida : Neuma, 2024
ISBN 978-630-6592-45-6
821.135.1

Sergiu Someșan

Ceasornicarul din Auschwitz

Inspirat din fapte și întâmplări reale

ROMAN

Editura
NEUMA
2024

Cuprins

CAPITOLUL 1

Un erou fără glorie

Rosenheim - mai 1921

Ferma familiei Hodys

5

CAPITOLUL 2

Nașterea unui monstru

Mecklenburg - joi, 31 mai 1923

18

CAPITOLUL 3

Din păcate nu este o păcăleală

Paris - sâmbătă, 1 aprilie 1933

23

CAPITOLUL 4

Lucrurile bune vin câte trei.

La fel și cele rele.

Berlin - marți, 1 august 1939

30

CAPITOLUL 5

Soluția finală

Berlin - vineri, 20 iunie 1941

35

CAPITOLUL 6

Un general învingător

Auschwitz - luni, 23 iunie 1941

41

CAPITOLUL 7

Nu există coincidențe

Auschwitz - joi, 5 martie 1942

44

CAPITOLUL 8

O falsă rezolvare

Auschwitz - sâmbătă, 7 martie 1942

49

CAPITOLUL 9

O zi obișnuită de muncă

Auschwitz - joi, 16 aprilie 1942 54

CAPITOLUL 10

Regele evreilor

Bratislava - vineri, 26 iunie 1942.
Clădirea Departamentului 14 61

CAPITOLUL 11

Actul doi

Bratislava – vineri, 26 iunie 1942.
Gara Lemec 68

CAPITOLUL 12

Tunete în depărtare

Bratislava – sâmbătă 27 iunie 1942
Obchodná ulica 75

CAPITOLUL 13

O adevărată industrie

Bratislava – luni - 29 iunie 1942
Clădirea Departamentului 14 83

CAPITOLUL 14

Aurul e aur

Bratislava – joi 9 iulie 1942
Obchodná ulica 86

CAPITOLUL 15

Fur Elise

Auschwitz - joi 17 septembrie 1942
Depozitul Kanada 91

CAPITOLUL 16

Nici tot aurul din lume

Bratislava – luni 26 octombrie 1942 98

CAPITOLUL 17

Un drum spre iad

Bratislava - gara Lemec -
luni 26 octombrie 1942 105

CAPITOLUL 18

Lăsați orice speranță, voi cei ce intrați aici

Auschwitz - miercuri 28 octombrie 1942 118

CAPITOLUL 19

O colecție cât o comoară

Auschwitz - miercuri 28 octombrie 1942 126

CAPITOLUL 20

Kanada, Kanada

Auschwitz – luni 2 noiembrie 1942 135

CAPITOLUL 21

Turnul primăriei

Oswiecim – luni, 2 noiembrie 1942 149

CAPITOLUL 22

Ceasornicar sau labrador

Auschwitz – luni, 2 noiembrie 1942 157

CAPITOLUL 23

O alegere dificilă

Auschwitz – marți, 3 noiembrie 1942 161

CAPITOLUL 24

Alea iacta est

Casa comandantului

Auschwitz – marți, 3 noiembrie 1942 170

CAPITOLUL 25

Sfat de taină

Auschwitz – Kanada

Miercuri, 11 noiembrie 1942 175

CAPITOLUL 26

Din nou în turnul primăriei

Oswiecim lângă Auschwitz

Joi 19 Noiembrie 1942 181

CAPITOLUL 27

Un revelion cu bucluc

Casa comandantului lângă Auschwitz

Joi 31 Decembrie 1942 186

CAPITOLUL 28

Un risc asumat

Din nou Oswiecim

Joi 18 Februarie 1943 194

CAPITOLUL 29

O zi cu totul nebună

Auschwitz

Duminică 7 martie 1943 199

CAPITOLUL 30

Bestia blondă de la Auschwitz

Auschwitz

Vineri 12 martie 1943 207

CAPITOLUL 31

O vară fierbinte

Auschwitz

Marți 24 august 1943 214

CAPITOLUL 32

Vești bune din depărtări

Auschwitz

Sâmbătă 6 noiembrie 1943 220

CAPITOLUL 33

O naștere dificilă

Auschwitz

Duminică 7 noiembrie 1943 224

CAPITOLUL 34

Furor Teutonicus – varianta feminină

Auschwitz – casa comandantului

Miercuri 10 noiembrie 1943 228

CAPITOLUL 35

Un revelion sub sabia lui Damocles

Auschwitz - vineri, 31 decembrie 1943

233

CAPITOLUL 36

Numai două vești rele

Auschwitz

Luni 8 mai 1944 238

Epilog

250

Despre personajele din roman

252

Bibliografie

263

*Ceasurile de la Auschwitz
nu măsurau timpul, ci durerea.*

CAPITOLUL 1

Un erou fără glorie

Rosenheim - mai, 1921.

Ferma familiei Hodys

Rudolph Hoess s-a născut în 25 noiembrie 1901 într-o familie cu părinți catolici. Crediința era atât de puternică în familia Hoess încât tatăl lui îl pregătea pentru o carieră preoțească. „Ordnung und Disziplin” – adică „Ordine și disciplină” era cuvântul de ordine în familia lui și Rudolf nu avea nimic împotriva.

Cel puțin nu câtă vreme era mic, pentru că după ce a mai crescut a vrut ca pe lângă atâta ordine și disciplină să mai aibă parte și de puțină aventură. La numai 15 ani s-a înrolat în regimentul în care a făcut armata și tatăl său și astfel a avut parte de o mulțime de aventuri. A ajuns cu regimentul până în Turcia și în Palestina, unde s-a distins în lupte și a primit Crucea de fier și alte decorații.

Când vestea capitulării a ajuns la Damasc unde se afla în acel moment, el, împreună cu un grup de tineri la fel de aventuros ca și el au plecat călare spre casă. La vârsta lor li se părea umilitor să își petreacă următorii ani în prizonierat așa că au trecut prin Bulgaria, România, Ungaria și Austria până au ajuns acasă.

Spre dezamăgirea lor, când au plecat să lupte pentru ea Germania era un Imperiu bogat iar când au ajuns înapoi era doar o republică bântuită de foamete și inflație.

Nimeni nu părea să îl bage în seamă pe eroul decorat cu crucea de fier fiindcă nu de eroi avea nevoie Republica de la Weimar ci de mâncare, bani, stabilitate și locuri de muncă.

Rudolf și-a dat repede seama de asta și renunțând la visele lui a început să cutreiere printr-o Germanie secătuită de război în căutarea unui loc de muncă. De cele mai multe ori muncea ca ziler și pentru că era un tânăr harnic și cu simțul datoriei găsea mereu câte ceva de făcut mai ales pe la fermele agricole care îi ieșeau în cale.

La începutul 1921 anului a găsit de muncă, pentru o perioadă mai îndelungată de timp, la ferma familiei Hodys. Prin firea lui perseverentă și hărnicia ieșită din comun a reușit în cele din urmă să fie băgat în seamă de grădinar care l-a transferat la serele fermei. Munca în sine era și acolo destul de grea dar măcar nu mai era în bătaia soarelui și nici expus la rafalele reci ale ploilor de primăvară cum se întâmpla atunci când lucra pe câmp. Era meticulos și îi făcea plăcere să aranjeze fiecare fir de plantă imaginându-se un comandant de oști care își așază pe câmpul de luptă soldații. Undeva în adâncul sufletului în rodea gândul că în loc să țină mânerul sabiei așa cum făcea în ultimele zile ale războiului în Palestina a ajuns să țină în mână o sapă și o lopată.

Uneori, după ce ieșea seara târziu de la munca epuizantă din sere, se oprea și privea spre casa familiei Hodys. Acolo aveau loc uneori serate și când se întâmpla să fie vreun geam deschis se auzea dinspre casă o muzică divină. Își încheșta dinții și se pleca să se odihnească fiindcă a doua zi se întorcea în sere ca să aranjeze straturile de flori și fructe și să le fertilizeze cu gunoi de grajd.

El care luptase în război și a ajuns cel mai tânăr sergent major din armata germană și care a fost decorat cu Crucea de fier a ajuns acum să muncească pentru un evreu. El cu mâinile în gunoi și evreul, care poate nici nu a simțit că a trecut războiul peste el datorită banilor pe care îi avea, se lăfăia într-o casă de lux.

Într-o seară a ieșit în fața serelor să ia puțin aer curat și să mai scape de căldura înăbușitoare dinăuntru când s-a apropiat de el administratorul fermei:

— Caută un coș și alege câteva căpșuni mai coapte și du-le la bucătărie și spune că sunt pentru domnișoara Eleonore.

Rudolf o văzuse de câteva ori pe Eleonore. Era o fată înaltă, blondă cu o față albă ca de Madonă, de vreo 16-17 ani care ieșea de câteva ori pe zi să călărească în manejul aflat chiar lângă sere.

În timp ce alegea căpșună cu căpșună și-a dat seama că pe obiectul venerației lui care era Fecioara Maria ar fi trebuit să și-o imagineze cam așa cum erau fetele pe care le întâlneau în Palestina, adică brunete, negricioase la față și cu ochii negri. Dar în copilărie, în

toate bisericile catolice pe care le văzuse Maria era reprezentă în picturi blondă și cu ochi albaștrii și cu fața de o inocență nepământească. Cam așa cum era și Eleonore.

A spălat căpșunile și le-a pus într-un bol și a plecat spre casă. Ar fi trebuit să le ducă prin intrarea din spate unde era bucătăria dar trecând prin fața casei a auzit printr-un din geamurile care era deschis o melodie îngerească care își picura sunetele în urechile lui. Aproape fără să își dea seama ce face, a împins ușor ușa de la intrare și după ce a trecut de hol a ajuns în salonul casei. La pian, îmbrăcată într-o rochie albastră dintr-un material ușor, Eleonore cânta fără să privească clapele cu ochii ridicați în sus ca pentru a citi acolo o divină partitură.

Când a terminat, un oftat de-a lui Rudolf a făcut-o să se întoarcă brusc și a tresărit uimită când a dat ochii cu el. Apoi a văzut bolul cu căpșuni și a bătut din palme bucuroasă:

— Mă bucur că ai adus căpșuni fiindcă administratorul, când l-am întrebat, nu era sigur dacă s-au copt sau nu.

Războinicul Rudolf a simțit că roșește și a întins stângaci căpșunile spre fată.

Eleonore a luat bolul din mâna lui și l-a așezat pe o măsuță de lângă pian. Apoi, în timp ce mânca căpșunile, privindu-l cum stă fâstâcit lângă ușa l-a întrebat:

— Ai auzit ce melodie am cântat? Ți-a plăcut?

— Foarte mult, a răspuns el cu voce răgușită. Nu am mai auzit-o până acum dar mi-a plăcut foarte mult.

Ștergându-se pe mâini cu un șervețel fata a spus:

— Se numește Fur Elise și a fost compusă de Ludvig von Beethoven pentru o fată de care era îndrăgostit. Fata se numea Elisabeth Rockel și l-a refuzat pe Ludvig pentru un om mai bogat decât el.

Mai luă o cășună și în timp ce mușca din ea a spus:

— Dacă cineva ar scrie pentru mine un cântec atât de frumos nu aș mai ezita nici o clipă și l-aș urma până la capătul lumii.

Văzându-l că vrea să plece a spus:

— Așteaptă fiindcă vreau să îți mulțumesc pentru căpșunile aduse. Dacă îmi promiți că îmi aduci și mâine seară câteva am să îți mai cânt o dată Fur Elise numai pentru tine.

Când s-a terminat melodia a ieșit amețit din casă. În mintea lui Fecioara Maria se amesteca cu Eleonora și tot ce a putut să facă a fost să meargă în sere și să privească la răsadurile de căpșuni, rugându-se parcă de ele să se mai coacă câteva până mâine seară, cel puțin cât să umple iar un bol.

După ce a aranjat cât a putut mai bine plantele, cu speranța că ele îi vor simți graba, a intrat în grajdul care era chiar lângă sere și unde erau cei patru cai ai fermei. Erau numai caii de călărie fiindcă cei folosiți pentru muncile de la fermă erau într-un alt grajd mai depărtat. Caii l-au simțit și au început să necheze încet. Erau sătui dar simțeau nevoia de mângâiere, să vorbească cineva cu ei și să-i bage în seamă. Avea o cameră a lui unde își petrecea nopțile, alături de încă doi muncitori dar de când se încălzise prefera să își

petreacă nopțile în grajd. La capătul grajdului era un padoc în care se păstra fânul și paietele pentru cai. Paietele erau pe dreapta și fânul în stânga și în funcție de starea sufletească alegea pe care din ele să doarmă. A luat o pătură de pe unul de rafuri și a întins-o pe fân. Spera ca mirosul dulceag al fânului să-i mute gândurile de la Eleonora și să-l împiedice să își mai facă vise și planuri în legătură cu ea.

A doua seară, tot cam pe la aceeași oră, s-a prezentat iar la intrarea principală a casei și i sa părut că Eleonore îl așteaptă.

„Eleonore așteaptă căpșunile, prostule, nu pe tine!” și-a spus el dar nu se putea să nu se gândească că poate, poate, un pic, măcar un pic îl așteaptă și pe el. Fata a cântat iar Fur Elise, apoi a mai interpretat un cântec, dar lui i se părea că tot melodia lui Beethoven este mai frumoasă așa că Eleonora a mai cântat-o o dată.

Cu un instinct pentru primejdie pe care și-l dezvoltase în perioada cât fusese în război a simțit că ceva nu era în regulă. Cuprins de farmecul muzicii nici nu a simțit cum ușa de la intrare s-a deschis și în salon au pătruns doi bărbați. În mod normal nu ar fi trebuit să reprezinte nicio primejdie fiindcă unul dintre ei era tatăl Eleonorei, care era un respectat director de bancă, iar celălalt un tânăr cam la vreo 25 de ani pe care îl mai văzuse de câteva ori și care era un fel de contabil la banca tatălui.

Dar privirile pe care cei doi i le aruncau îi spuneau că ceva nu este în regulă. După ce l-au privit o vreme furioși, domnul Hodys și-a întors privirea spre fiica lui:

— Eleonore, ce cauți el aici, în casa noastră?

— Tată, mi-a adus niște căpșuni, uite au mai rămas câteva poți să iei și tu din ele, a răspuns Eleonore netulburată de furia vizibilă a tatălui ei.

Domnul Hodys a scrâșnit din dinți:

— Iar tu drept mulțumiri te-ai gândit să-i cânti o melodie. Tocmai lui, unui goim.

Cuvintele i-au tășnit asemenea unui jet otrăvit de aburi. Fata a vrut să spună ceva dar el i-a făcut semn fetei să tacă și s-a întors spre Rudolf:

— Să dispari chiar acum din casa mea și să nu-i mai calci pragul niciodată! Ieși, și trimite-l pe administrator la mine!

Rudolf a ieșit ca bătut și nu s-a oprit până la casa administratorului căruia i-a povestit ce s-a întâmplat. Administratorul, un bărbat ca la 60 de ani a clătinat din capul cărunt și s-a îndreptat îngrijorat spre casă.

Când s-a întors avea câteva zeci de mărci în mână:

— Domnul Hodys a zis să îți fac plata la zi și să îți spun că renunțăm la serviciile tale și să pleci chiar în seara asta de pe domeniul fermei.

Rudolf a luat banii și a plecat spre poartă fără să spună nimic dar scrâșnind din dinți. După ce s-a depărtat câțiva kilometri a oftat adânc și a făcut cale întoarsă. Cunoștea o spărtură în gard pe unde putea intra nevăzut în grădina casei. Căinții l-au simțit dar cum îl cunoșteau nu au hămăit decât de vreo două ori ca să se bage în seamă și apoi au venit să se frece de picioarele lui. I-a alungat de lângă el cu glas șoptit apoi a intrat cu grijă în sere, unde oricum nu era

nimeni după lăsarea întunericului și cu o sapă a tăiat toate tulpinile de căpșuni. Cum era ordonat de felul lui i-a luat destul de mult timp până s-a asigurat că a distrus totul așa cum se cuvine. A pus sapa la locul ei apoi a ieșit afară din atmosfera caldă și umedă a serelor. Putea pleca de acum și să lase trecutul în urmă dar un zvon de muzică care venea dinspre casă l-a făcut să se apropie ușor, ascunzându-se după tufișurile de tuia. A ajuns lângă ferestrele salonului și a văzut că unul din geamuri era deschis și pe acolo se strecura sunetul cristalin al melodiei „Fur Elise”.

În salon era numai Eleonore și Walter Fromm care era oficial un fel de logodnic încă neanunțat al fetei din câte a înțelese el din discuțiile celor din curte. Probabil că i-a cântat și lui aceeași bucată muzicală ca să îl îmbuneze. După ce Eleonore a terminat de cântat s-a ridicat în picioare iar Walter s-a apropiat de ea și a luat-o în brațe. A vrut să o sărute dar ea și-a întors capul iar Rudolf a căutat pe bâjbâite sabia pe care o avea prinsă la sold pe vremea când era militar. Nu a găsit bineînțeles mânerul sabiei cu care voia să năvălească în salon să apere puritatea fetei pe care el o asemuia Fecioarei Maria, în schimb a găsit o piatră destul de mare. A prins-o în mână și înainte să își dea seama ce face, cu toată puterea pe care i-o dădea furia aruncat-o în geamul salonului.

Cioburile zornăitoare a sticlei încă nu ajunseseră jos când el a luat-o la fugă și pentru că dinspre garduri venea cineva s-a ascuns în grajd. Caii l-au simțit dar au fornăit numai de câteva ori apoi s-au liniștit fiindcă

îl cunoșteau. Seara când se odihnea în fân mereu le puneă câta un braț în plus față de ce le dădea grăjdarul și îi mângâia pe frunte. S-a dus până în spate până unde era grămada de fân și s-a îngropat cu totul în ea.

De acolo a auzit toată forfota făcute de căutările lui și în cele din urmă după ce au reparat gaura din gard s-au domolit.

A avut un somn neliniștit bântuit de Eleonore care fugea înspăimântată de un Walter care era dornic să o prindă.

Cât a fost grăjdarul să dea de mâncare celor patru cai s-a cocoțat pe grinzile grajdului și a așteptat ca totul să se liniștească. Timpul trecea și i s-a făcut foame dar își impunea să uite de ea și a fost destul de ușor să o facă cu gândul la Eleonore și la faptul că era nevoit să plece în lumea largă și să o lase să își urmeze destinul.

Trebuia să aștepte să se facă noapte și la adăpostul întunericului să sară gardul și să plece undeva spre nord ca să își găsească iar de muncă pe undeva tot ca ziler. A așteptat până s-a lăsat întunericul dar nu a putut să iasă afară fiindcă dinspre casă se auzeau mereu voci și muzică. Au venit și câteva mașini din care au coborât o mulțime de bărbați și femei. În casă se dădea un fel de serată muzicală dacă nu cumva era doar un prilej ca să se anunțe logodna oficială a Eleonorei cu Walter.

Aproape de miezul nopții s-a îngropat iar în fân pentru că a auzit glasuri la intrarea în grajd. Una din voci era în mod sigur a Eleonorei iar cealaltă era vocea unui bărbat și Rudolf bănuia că este a lui Walter.

— Poftim, a zis Eleonora puțin supărată, îți arăt și caii dar nu înțeleg de ce nu puteam face asta mâine dimineată.

Vocea lui Walter era puțin răgușită când a răspuns:

— Fiindcă mă gândeam că aici putem sta în liniște de vorbă. În casă nu vezi că toată lumea este cu ochii pe noi și nu te pot strânge puțin în brațe așa cum ar fi firesc.

De sub stratul subțire de fân Rudolf era numai ochi și urechi așa că a auzit cum Walter o trage pe Eleonore spre grămada de paie:

— Haide să stăm puțin culcați aici pe pătura asta să mai stăm de vorbă și să ne strângem în brațe.

Fata se împotriva dar nu prea tare fiindcă după foșnetul paielor Rudolf și-a dat seama că cei doi au ajuns pe pătură. Un timp nu s-au auzit decât șoapte întretăiate și nu se înțelegea prea bine ce spun dar în cele din urmă glasul fetei a izbucnit mânios:

— Oprește-te Walter, tu nu înțelegi că sunt fecioară?

Nu, se pare că Walter nu înțelegea fiindcă după numai câteva minute de icnete de împotrivire s-a auzit un țipăt care l-a anunțat pe Rudolf că dacă fecioara din mintea lui încă mai era fecioară cea de pe grămada de paie nu mai era.

Dinspre pătură se auzeau gemetele tot mai profunde ale fetei iar Rudolf s-a ridicat ca o stafie a răzbunării din grămada de fân dar cei doi nu l-au auzit.

Înmărmurit, Rudolf privea spre cei doi de parcă nu îi venea să creadă: cu picioarele de un alb marmoreean

desfăcute Eleonora era maltratată de un Walter cuprins de fierbințeala dragostei. Ceasul de buzunar al lui Walter îi ieșise afară și se mișca strălucitor și straniu în ritmul în care bărbatul o penetra pe fată.

Măinile fetei încercau în zadar să îl împingă pe bărbat dar era prea slabă și zbaterile ei era tot mai slabe ca pâlparea unei lumânări care se stinge. La un moment dat cuprinsă și ea de erotismul momentului a întins mâinile și a început să îl mângâie pe bărbat pe ceafă.

Rudolf a scos un geamăt și a întins iar mâna după mânerul unei săbii inexistente cu care să-i spintece pe cei doi trădători. Nu a găsit nici un mâner și clătinându-se a întins mâna să se sprijine de ceva. A găsit o grindă de care erau atârinate câteva potcoave. A prins una dintre ele și a privit la Walter cum se ridică de pe fată și caută ceva se șteargă de sângele virginal. A luat rochia albastră a fetei pe care i-o dăduse jos și acum căuta să rupă un volanaș de dantelă cu care să se șteargă.

În spatele lui, clătinându-se, s-a ridicat și Eleonore. Era complet dezbrăcată și pe picioarele ei se scurgeau încet două firișoare de sânge. Sâni virginali, încă virginali, erau îndreptați cu sfârcurile în sus. Corpul fetei nu apucase să transmită și spre sâni semnalele despre ce se întâmpla cu starea ei de puritate.

Rudolf era încremenit! Niciodată nu a mai simțit starea asta de stupoare era chiar renumit în luptele pe care le-a dus în Palestina pentru inițiativa lui și pentru impulsivitate. Iar acum, în loc să intervină, a rămas

într-o stare de perplexitate pe care nu și-o putea explica. Idolul lui, Fecioara lui fusese dezvirginată în fața lui iar el a asistat la scenă ca un neputincios.

Fata dat cu ochii de Rudolf și a avut o tresărire de spaimă pe care i-a văzut-o și Walter pentru că s-a întors brusc.

L-a văzut și el dar nu s-a speriat deloc ba chiar a avut o grimasă disprețuitoare și a spus:

— Ce mai cauți aici, goim împutit? Nu au auzit ce a spus domnul Hodys? Să dispari din ferma lui și să nu mai calci pe aici niciodată!

Ca și cum vorbele lui Walter ar fi eliberat un arc, Rudolf a făcut ca un fulger cei câțiva pași care îi despărteau și l-a lovit cu potcoava cu toată puterea în frunte.

Walter a făcut ochii mari ca și cum nu-i venea să creadă ce se întâmplă și a căzut încet în genunchi. O suviță de sânge i-a apărut între ochi ca și cum i-a fi indicat lui Rudolf unde să lovească. Și a lovit, și iar a lovit până când din capul tânărului nu a mai rămas decât un terci de oase și de creieri însângerați. În tot acest timp în ținea cu o mână de umeri ca să nu cadă.

După ce i-a dat drumul și Walter s-a prăbușit la pământ a privit spre Eleonore care cu mâinile la gură privea îngrozită la ce se întâmpla în fața ei. Suvițele de sânge de pe picioarele ei ajunseseră până aproape de genunchi și se părea că nu aveau de gând să se oprească.

Înainte de a pleca a înhățat cu mâna stângă, într-un gest instinctiv ceasul de aur al lui Walter și apoi a scos

un geamăt care semăna a urlet de animal sălbatic și a azvârlit potcoava cu toată puterea spre fată, spre fecioara lui dezonorată. Eleonore a întors capul astfel că potcoava a atins-o numai tangențial zgâriind-i obrazul. O urmă de sânge i-a apărut pe obraz adăugându-se la cele de pe picioare.

Gemând în continuare a ieșit din grajd în fugă și a sărit gardul dintr-o singură mișcare pierzându-se în noapte.

CAPITOLUL 2

Nașterea unui monstru
Mecklenburg - joi, 31 mai 1923

Un an întreg Rudolf Hoess a tras mâța de coadă debusolat și dezamăgit. Nu mai găsea pe nicăieri de lucru și uneori a ajuns să facă și foame. Totul a durat până în anul 1922 când în luna mai se afla întâmplător la Munchen în căutare de muncă ca de obicei. A asistat atunci la discursul incendiar al lui Adolf Hitler și sedus de ideologia nazistă s-a înscris imediat în partid. A avut carnetul de membru cu numărul 3240 și după ce a primit o mulțime de sarcini pe line de partid a simțit că renaște și că era apreciat la adevărata lui valoare.

Tot atunci a renunțat și la afilierea la Biserica Catolică fiindcă nu mai simțea nevoia de Dumnezeu. Adolf Hitler cu discursurile lui înflăcărâte îl făcea să nu mai aibă nevoie de nimeni în afara de cel care avea să devină în numai câțiva ani Führer-ul Germaniei.

În 31 mai, a fost chemat la Mecklenburg de către Martin Bormann, cel care peste câțiva ani avea să devină secretarul particular al lui Hitler. S-au întâlnit într-o casă conspirativă și Martin i-a spus că avea o sarcină importantă pentru el.

Un profesor din Mecklenburg a trădat francezilor pe unul dintre cei mai buni agenți ai naziștilor din regiunea Ruhr.

— Trebuie să dăm un exemplu cu acest trădător.

I-a întins lui Rudolf un pistol și i-a spus:

— Există riscul să fim prinși dar chiar și așa vom fi martiri dar trădătorul nu trebuie să scape.

— Mă descurc, a spus sec Rudolf și a luat pistolul. Doar arătați-mi trădătorul.

Martin a clătinat din cap:

— Nu așa Rudolf! Nu trebuie să mergi singur, trebuie să mergem mai mulți fiindcă numai astfel se va naște spiritul de echipă și camaraderia între noi de care avem atâta nevoie.

În cele din urmă s-au mai adunat încă patru membri ai partidului și l-au pândit pe Walther Kadow pe strada unde locuia iar când s-a apropiat de casă a fost prins și înghesuit într-o mașină.

Toți șase membrii ai comandoului, cum îi plăcea lui Rudolf să numească grupul lui de criminali au ajuns cu două mașini în pădurea de lângă orașelul Parchim.

Când au ajuns într-un loc mai ferit al pădurii Walther Kadow, a fost coborât în pumni din mașină și a căzut în patru labe.

— Ochelarii, mi-am pierdut ochelarii, a spus el bâjbâind cu mâinile în jur.

— Nu o să mai ai multă vreme nevoie de ei, a scrâșnit Rudolf Hoess și l-a lovit cu piciorul în cap apoi a călcat pe ochelarii rotunzi ai profesorului care căzuseră pe jos.